

Κυριακή 29η Σεπτεμβρίου 2024

Κυριακή Β΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 6, 31 – 36).

«...ἀγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες» (Λουκ. 6, 35).

Μᾶς βυθίζει σήμερα στὸν βυθὸ ἀπὸ ἓναν ἀπέραντο πνευματικὸ θησαυρὸ τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος μιλάει γιὰ τὴν ἀνιδιοτέλεια, γιὰ τὴν πραγματικὴ εὐγένεια, γιὰ τὴ μακροθυμία, πού χαρακτηρίζουν τοὺς πιστοὺς μαθητὲς Του. Μᾶς λέγει κάτι πού θέλει θάρρος καί γενναιότητα γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε: *«...ἀγαθοποιεῖτε καί δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες»*. Μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς νὰ ἀγαθοποιῶμε καί νὰ δανείζουμε, χωρὶς νὰ περιμένουμε ἢ νὰ ἐλπίζουμε σέ κάτι.

Δύσκολος ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ. Σ' ἓναν κόσμον πού οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν σκληροὶ καί ἀδιάφοροι, σέ μία ἐποχὴ πού οἱ καρδιές ἔγιναν ἀπὸ γρανίτη, σέ μία κοινωνία πού τὰ συναι-

σθήματα υπάρχουν μόνο για να κινούνται προς τήν ἁμαρτία, πού οἱ σκέψεις ἔγιναν ὑπολογισμοί καί λογαριασμοί, πού τά βλέμματα ψεύτισαν καί τά πρόσωπα εἶναι σκυθρωπά ἢ βλοσυρά, πῶς νά δεχτεῖ κάποιος τόν λόγο τοῦ Ἰησοῦ: «...ἀγαθοποιεῖτε καί δανεῖζετε μηδέν ἀπελπίζοντες»;

Τό νά πράττεις τό ἀγαθό θέλει κόπο. Τό νά δανεῖζεις προϋποθέτει πλοῦτο. Καί στίς δύο περιπτώσεις δίνεις ἕνα κομμάτι ἀπό τήν ψυχή σου. Ἡ διάπραξη τοῦ ἀγαθοῦ ἔχει μία μεγάλη εὐρύτητα. Ἡ ἀγαθοποιΐα μπορεῖ νά μήν ἔχει πάντοτε ὑλική διάσταση. Ἀγαθοποιός γίνεται κάποιος μ' ἕναν καλό λόγο, μ' ἕναν δίκαιο ἔπαινο, μ' ἕναν λόγο παρηγοριᾶς, μέ μία διδαχή τοῦ σωστοῦ καί τοῦ ἠθικοῦ, μάλιστα σέ μία ἐποχή πλήρους ἀποχαλίνωσης. Ἀγαθοποιός μπορεῖ νά γίνει κάποιος μ' ἕνα βλέμμα, μ' ἕνα χαμόγελο, μ' ἕνα χᾶδι, μέ λίγη συντροφιά. Δέν χρειάζεται νά ξοδευτεῖ ὑλικά κάποιος, γιά νά κάνει τό ἀγαθό. Τό μόνο πού πρέπει νά διαθέσει εἶναι λίγο ἀπό τήν ψυχή του, ἀπό τόν

χρόνο του, από τήν εϋστροφία του, από τήν προσοχή του. Τό ἀγαθό δέν εἶναι ἀκριβό, εἶναι ὅμως πάντοτε πολύτιμο.

Δέν συμβαίνει τό ἴδιο μέ τόν δανεισμό. Τό νά δανείσεις σημαίνει ὅτι ἔχεις καί κατέχεις. Δέν μπορείς νά δανείσεις, ἐάν δέν ἔχεις. Τό νά δανείσεις προϋποθέτει ὅτι ἔχεις τή διάθεση νά στερήσεις κάτι ἀπό τόν ἑαυτό σου, γιά νά τό δώσεις στόν ἄλλον πού σου τό ζητάει καί πού τό ἔχει πιά πολλή ἀνάγκη ἀπό σένα. Δανείζω σημαίνει δίνω κάτι ἀλλά γιά λίγο, ἀφοῦ στή συνέχεια περιμένω νά τό πάρω πίσω. Ἐάν δέν περιμένω νά τό πάρω πίσω, τότε δέν δανείζω, τότε χαρίζω. Ὅταν περιμένω νά πάρω πίσω αὐτό πού δάνεισα, ὑπάρχουν δύο τρόποι συμπεριφορᾶς. Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἀπαίτηση. Δανείζω καί ἀπαιτῶ νά λάβω τό ὀφειλόμενο. Ὁ δεύτερος εἶναι ἡ ἀναμονή. Δανείζω, ἀλλά περιμένω νά μοῦ ἐπιστραφεῖ τό ὀφειλόμενο, ὅταν μπορέσει ὁ δανειολήπτης. Κατά τή λογική τοῦ κόσμου, ὁ πρῶτος τρόπος εἶναι ὁ σωστός. Κατά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, σωστός

εἶναι ὁ δεύτερος τρόπος. Ὁ Κύριος λέγει: «... δανείζετε μηδέν ἀπελπίζοντες». Ἡ λέξη «ἀπελπίζοντες» δέν ἔχει τήν ἔννοια τῆς ἀπελπισίας, διότι μέ μία τέτοια ἔννοια δέν βγάζει νόημα ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ. Τό «ἀπελπίζω» προέρχεται ἀπό τήν πρόθεση «ἀπό» καί ἀπό τό ρῆμα «ἐλπίζω» καί σημαίνει ὅτι ἔχω ἐλπίδα ἀπό κάτι πού κάνω, δηλαδή ἐλπίζω ἀπό κάποια αἰτία ἢ ἀπό κάποια ἀφορμή. Ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου σημαίνει: «δανείζετε χωρίς νά ἐλπίζετε κάτι», τουτέστιν: «δανείζετε χωρίς νά ἐλπίζετε σέ ἐπιστροφή τῶν δανεικῶν». Σ' ἕναν κόσμο πού ὀλόκληρες οἰκονομίες κρατῶν στηρίζονται σέ δάνεια καί διαλύονται ζωές καί οἰκογένειες ἀπό κακή διαχείριση τῶν δανείων, αὐτός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀντικομοφορμιστικός! Γιά τό κοσμικό φρόνημα εἶναι ἀδιανόητο νά δανείζεις, χωρίς νά περιμένεις τίποτα. Εἶναι σάν νά χαρίζεις. Γιά τόν Θεό, ὅμως, τό δάνειο ἔχει μία πνευματική διάσταση. Ὁ Κύριος καλεῖ τούς πιστούς νά ξεχνοῦν τά χρέη τῶν

συνανθρώπων τους, διότι, όταν μπορούν νά διαγράψουν τά χρέη πού ἔχουν σχέση μέ ὑλικά πράγματα, θά εἶναι εὐκόλο νά διαγράψουν καί τίς πνευματικές ὀφειλές καί ὅλα τά λάθη τῶν ἀδελφῶν τους. Ἡ λησμοσύνη τοῦ δανείου δείχνει μιά καρδιά πού μακροθυμεῖ. Δέν ξεχνάει, δέν χαρίζει, ἀλλά δέν ἀπαιτεῖ.

Μέσ' ἀπό τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ ἡ ἀγαθοεργία καί ὁ δανεισμός ἀποκτοῦν πνευματικές διαστάσεις. Ξεφεύγουν ἀπό τίς ὑλικές δοσοληψίες καί ἀνάγονται στίς ἀληθινές καί καρδιακές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀγαθοποιός ἀνθρωπος καί ὁ δανειστής, πού δέν ἀπαιτεῖ ἐπιστροφή τῶν δανεικῶν, γίνονται εὐεργέτες γιά τούς διπλανούς τους. Αὐτή ἡ εὐεργεσία εἶναι πράξη ἀγάπης. Εἶναι κένωση. Ἕνα εὐλογημένο ἄδειασμα τοῦ ἑνός πρὸς τόν ἄλλο, πού φέρνει πλοῦτο ἀδαπάνητο καί θεϊκά δῶρα ἀνυπολόγιστα. Ὁ εὐεργέτης ἀγαθοποιός καί ὁ μακρόθυμος δανειστής γιά τόν κόσμο εἶναι ἀφελεῖς, ἀνόητοι, τά «κορόιδα» τῆς κοινωνίας, πού κάθε «ἐπιτήδειος» τούς ξεγελάει

καί τούς ἐκμεταλλεύεται. Γιά τόν Θεό, ὅμως, εἶναι οἱ ἀληθινά ἔξυπνοι, πού δέν κάνουν ἐπενδύσεις στό ὁρώμενα ἀλλά στά ἀληθινά. Εἶναι τά ἀληθινά παιδιά Του, πού ἔχουν τό θάρρος νά Τοῦ ζητοῦν «...ἄφες ἡμῖν τά ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Εἶναι πνευματικός νόμος πώς, ὅποιος ἀγαθοποιεῖ, θά δεχθεῖ ἀφθονες εὐεργεσίες και πώς, ὅποιος δέν ἀπαιτεῖ τά χρωστούμενα ἀπό τούς ἄλλους, θά μπορεῖ νά ἐλπίζει πώς καί ὁ Θεός δέν θά τοῦ ζητήσῃ τά δικά του χρωστούμενα, ἀφοῦ, ὅσο ξεχνάει τίς ὀφειλές τῶν ἄλλων, τόσο θά ξεχνιοῦνται καί οἱ δικές του ὀφειλές.

«Ἀγαθοποιεῖτε καί δανερίζετε μηδέν ἀπελπίζοντες» μᾶς λέγει σήμερα ὁ Χριστός, γιά νά βάλῃ ὡς θεμέλιο τῆς ζωῆς τή μεταξύ μας ἀγάπη. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι πιά δυνατή ἀπό τό κακό, πιά δυνατή καί ἀπό τόν θάνατο. Εἶναι ἡ ἀληθινή ἀτέλειωτη ζωή, ἀφοῦ ἡ ζωή τοῦ Παραδείσου θά εἶναι ἡ ἀγάπη ἀνθρώπων καί Θεοῦ στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.